

Fricz Tamás: Most kell kitartani

2012 január 15. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Orbán Viktor és a kormány néhány nappal ezel?tt kimondta a kulcsszót: az ország érdeke mindennél el?bbre való. El?bbre való – s ezt már én teszem hozzá – egy párt, egy kormány érdekénél, el?bbre való, mint egy vagy több személy önérzete, büszkesége.

Jó, hogy megtörtént a fordulat a kormány eddig vitt stratégiájában, s a fejjel a falnak menés helyett az elkerülhetetlen tárgyalás, egyezkedés eszközeit vette el?. Szükség is volt erre, ugyanis egy világ kelt fel ellenünk, hogy megvédje t?lünk modern kori szakrális isteneiket, a bankokat és a vezet? pénzügyi köröket – s persze megvédje a vezet? nagyhatalmak pozícióit, mert titkon már ezt is féltette.

Mint ahogy Jézus mondta – s erre egy korábbi cikkemben már utaltam –, „legyetek ravaszok, mint a kígyók, s szelídek, mint a galambok”. Most a szent ravaszság ideje jött el; a velünk szembe jöv? jéghegyeknek nem neki kell menni, hanem kikerülni azokat, és lavírozni köztük. És ami nagyon fontos: ez nem a céljaink feladását jelenti, hanem a célok eléréséhez legmegfelel?bb eszközök és módszerek megtalálását! Miként a háborúban: ha túler?ben, méghozzá borzasztó nagy túler?ben van az ellen, akkor mit is tesz a bölcs tábornok? Nem indul öngyilkos harcba, hanem visszavonulót fúj, a hátországban összegy?jti az er?ket, a potenciális szövetségeseket, és stratégiát vált. (Például megtanul visszafelé nyilazni… Ezt tudták valaha valakik, ugye emlékszünk rájuk?) De mindez azért van, hogy céljait elérje, szívósan, ravaszul, okosan, bölcsen, ha kell, szelíden, ám ha kell, és f?leg eljön a pillanat, akkor keményen és rettenetes haraggal.

De az utóbbinak most nincs itt az ideje. Most még lehet, hogy a jegybanktörvény ügyében is engedni kell, esetleg más törvények esetében is; ám ez nem azt jelenti, hogyha eljön a megfelel? világpolitikai pillanat, akkor ne kellene visszatérni alapkérdésekre és tabutémákra, mint például a jegybanki függetlenség neoliberális mantrájára. De a dolgok ritmusát meg kell érezni, a helyes arányokat át kell látni.

Annál is inkább, mert úgy vélem, fordulat el?tt állunk!

Minden változik, csak a változás nem – mondják az angolok. S különösen így van ez az immáron húsz éve egymásba kapaszkodott világban, ahol napok alatt d?l el országok sorsa a számítógépes spekulációk s?r?jében.

Két dologra utalnék.

Az egyik Ausztria példája. Emlékszünk, hogyan reagált az Európai Unió, amikor 1999 végén, 2000 elején a jobbközép Néppárt kormánykoalícióra lépett a Jörg Haider vezette nemzeti radikális Szabadságpárttal? Irtózatos haragra gerjedt, s azzal kürtölte tele a világot, hogy Ausztria letért a demokrácia útjáról, és fasizálódik, s?t náciasodik – s tette mindezt akkor, amikor még el sem kezdte a munkáját a jobboldali kormánykoalíció! Tehát el?re megmondta, hogy mi fog történni, azaz rendelkezett a jöv?be látás képességével. S ráadásul e prejudikáció alapján gazdasági szankciókat vezettek be Ausztria ellen, emellett pedig olyan hangulatot gerjesztettek a világban, hogy az ország egyszer?en elviselhetetlen és szalonképtelen. Mindebben élen járt a számunkra is oly szimpatikus Martin Schulz, az Európai Parlament szociáldemokrata frakciójának vezet?je, aki akkor kijelentette: Ausztriába ma már nem illik síelni menni…

Azt hitték sokan akkor, hogy Ausztriának vége, jó néhányan gondolták ezt szervilisen Magyarországon is. Ám mi történt? Schüssel kancellár meg?rizte nyugalmát, s?t, a külügyminiszteri posztra a Szabadságpárt politikusát helyezte, s Ausztria folytatta szokásos kiegyensúlyozott bel- és külpolitikáját. (Hogy most milyen átkokat szórnak ránk, az már egy külön történet.) Az EU pedig, szégyenszemre, szép csendesen visszavonta a szankciókat, és néhány hónap alatt helyreállt Ausztria tekintélye.

Nagyon fontos példa ez: ha ma azt hisszük és érezzük, hogy minket tönkretett a világ, a pénzügyi körök, az EU, az USA és a többiek, akkor tudnunk kell, hogy ebben a világban immáron minden gyökeresen megváltozhat, rövid id? alatt fordulhat meg országok, nemzetek sorsa – de jó irányba is.

S ez a másik dolog, amit kiemelek: a hatás–ellenhatás törvénye. Vegyük észre – amit az európai és globális támadóink nem érzékelnek –, hogy igaz, most legyaláztak bennünket, de már kezdenek felszínre törni azok a hangok, amelyek felismerik, itt igazságtalan pellengérre állítás zajlik. Magyarország példája másokat is figyelmeztethet a világban: legközelebb mi következhetünk. Magyarországból lényegében mártírt csináltak néhány hónap alatt, akárcsak 1956-ban. Ám az ’56-os, a világ csodálatát kiváltott ellenállásunk az akkori elnyomó hatalommal szemben kivívta a világ elismerését. És példát adott.

A világ nemcsak pénzügyi és politikai gurukból áll, hanem a velük szemben álló er?k sokaságából is, s a mi kitartásunkból sokan meríthetnek. A hatás ellenhatást szül; most kell igazán kitartanunk, s néhány hónap, és megváltozik a rólunk alkotott kép, ebben szinte biztos vagyok. S?t, most már felel?sséggel tartozunk azoknak, akik titkon bíznak bennünk a világban, és szurkolnak nekünk.

Viszont most már tényleg eljött annak az ideje, hogy a Fidesz–KDNP és a kormány észrevegye igazi szövetségesét, a nemzeti civil társadalmat, és ne csak akkor használja, amikor éppen kedve szottyan rá.

Nagyon sokan segítenének, de ahhoz végre ki kell nyújtani azt a bizonyos kart, mégpedig ?szintén. Ha a nemzeti civil és polgári tábor megmutatja erejét, annak is híre megy majd szerte a világban, s Obamától Sarkozyig és a pénzügyi gurukig, mindenki látni fogja, hogy ez az ország komolyan gondolja, amit csinál.

„Látjátok ezt a táncot? Halljátok e zenét?”
Fricz Tamás - magyarhirlap.hu

Ajánló